

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу за ратне злочине састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Новице Пековића, Слободана Газиводе, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог Слободана Медића и др., због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и др., решавајући о жалбама: Тужиоца за ратне злочине у Београду, браниоца оптуженог Слободана Медића, адвоката Мирослава Перковића, браниоца оптуженог Пере Петрашевића, адвоката мр Зорана Левајца, браниоца оптуженог Александра Медића, адвоката др Жељка Фајфрића и бранилаца оптуженог Бранислава Медића, адвоката Зорана Јеврића и Миломира Шалића, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Веће за ратне злочине К.В. 6/2005 од 10.04.2007. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП дана 07, 08, и 09.05.2008. године у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Небојше Марковића, оптуженог Слободана Медића и његовог браниоца, адвоката Мирослава Перковића, оптуженог Пере Петрашевића и његовог браниоца адв. мр Зорана Левајца, оптуженог Александра Медића и његовог браниоца адвоката др Жељка Фајфрића, оптуженог Бранислава Медића и његовог браниоца адвоката Зорана Јеврића и након нејавне седнице већа дана 13.06.2008. године, донео је

ПРЕСУДУ

I **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване жалбе бранилаца оптужених Слободана Медића и Пере Петрашевића и Тужиоца за ратне злочине у односу на оптужене Перу Петрашевића и Александра Вукова, па се пресуда Окружног суда у Београду, Веће за ратне злочине К.В. 6/2005 од 10.04.2007. године у односу на оптужене Слободана Медића, Перу Петрашевића и Александра Вукова **ПОТВРЂУЈЕ**.

II **УВАЖЕЊЕМ** жалбе бранилаца оптуженог Бранислава Медића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** у погледу одлуке о казни, а у односу на овог оптуженог, пресуда Окружног суда у Београду, Веће за ратне злочине К.В.6/2005 од 10.04.2005. године, тако што Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине оптуженог Бранислава Медића за извршено кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 15-петнаест година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 10.06.2005. године, док се у осталом делу жалба бранилаца оптуженог Бранислава Медића **ОДБИЈА** као неоснована.

III **УВАЖЕЊЕМ** жалбе браниоца оптуженог Александра Медића, **УКИДА СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Веће за ратне злочине К.В. 6/2005 од

10.04.2007. године, у односу на оптуженог Александра Медића и у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, Веће за ратне злочине К.В. 6/2005 од 10.04.2007. године, оптужени Слободан Медић, Перо Петрашевић и Бранислав Медић оглашени су кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ, као саизвршиоци, а оптужени Александар Медић, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у вези члана 24. КЗ СРЈ у помагању те су осуђени на казне затвора и то: оптужени Слободан Медић и Бранислав Медић на казне затвора у трајању од по 20-двадесет година, оптужени Перо Петрашевић на казну затвора у трајању од 13-тринаест година и оптужени Александар Медић на казну затвора у трајању од 5-пет година; у смислу одредбе члана 63. КЗ у изречене казне затвора оптуженима Слободану Медићу, Пери Петрашевићу и Браниславу Медићу урачунава се време проведено у притвору и то од дана лишења слободе до правноснажности те пресуде; оптуженом Александру Медићу у изречену казну затвора урачунава се време проведено у притвору од дана лишења слободе па до 10.04.2007. године; на основу одредбе члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. ЗКП, обавезани су оптужени да на име паушала исплате износе од по 50.000,00 динара, да сви оптужени солидарно на име трошкова кривичног поступка исплате износ од 914.609,90 динара, а све у року од тридесет дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења; на основу члана 206. став 3. ЗКП породице оштећених, за остваривање имовинскоправног захтева, упућене су на парницу. Под тачком II изреке пресуде, а на основу члана 355. став 1. тачка 3. ЗКП оптужени Александар Вуков, ослобођен је од оптужбе, да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 24. КЗ СРЈ у помагању; одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде изјавили су жалбе:

- Тужилац за ратне злочине у Београду, због одлуке о казни у односу на оптужене Перу Петрашевића и Александра Медића и због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на оптуженог Александра Вукова, с предлогом да се у односу на оптужене Перу Петрашевића и Александра Медића првостепена пресуда преиначи тако што ће се ови оптужени због извршеног кривичног дела за које су првостепеном пресудом оглашени кривим осудити на најстроже казне затвора по закону, а да се првостепена пресуда у ослобађајућем делу, који се односи на оптуженог Александра Вукова укине и у том делу врати првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац оптуженог Слободана Медића, адвокат Мирослав Перковић због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8.

ЗКП и члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да се уважи жалба браниоца овог оптуженог, а и по службеној дужности у смислу члана 389. став 1. и 2. ЗКП, првостепена пресуда укине и врати истом суду на поновно суђење. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени оптужени Слободан Медић и његов бранилац;

- бранилац оптуженог Пере Петрашевића, адвокат мр Зоран Левајац, због одлуке кривичној санкцији, с предлогом да се пресуда преиначи тако што ће се оптуженом Пери Петрашевићу изрећи мања казна затвора од оне која му је изречена првостепеном пресудом;

- бранилац оптуженог Александра Медића, адвокат др Жељко Фајфрић, из чије садржине призилази да неке чињенице нису правилно протумачене што пресуду чини неразумљивом и контрадикторном у погледу датих разлога, с предлогом да другостепени суд донесе одговарајућу одлуку, односно ослободи Александра Медића због недостатка његове кривице;

- браниоци оптуженог Бранислава Медића, адвокати Зоран Јеврић и Миломир Шалић због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се првостепена пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или да се преиначи у односу на оптуженог Бранислава Медића и исти ослободи од оптужбе, или да се пресуда преиначи и оптуженом Браниславу Медићу изрекне мања казна затвора. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени браниоци и оптужени.

Одговоре на жалбу Тужиоца за ратне злочине поднели су:

- бранилац оптуженог Пере Петрашевића, адв. мр Зоран Левајац, с предлогом да се жалба Тужиоца за ратне злочине одбије као неоснована, а да се уважи жалба браниоца оптуженог Пере Петрашевића изјављена против првостепене пресуде, са предлогом да се иста преиначи тако што ће се овом оптуженом изрећи мања казна затвора од оне изречене првостепеном пресудом;

- бранилац оптуженог Александра Медића, адвокат др Жељко Фајфрић, из чије садржине произилази захтев браниоца да се жалба Тужиоца за ратне злочине са предлогом изрицања строже казне затвора овом окривљеном, одбије као неоснована;

- бранилац оптуженог Александра Вукова, адвокат др Зоран Левајац, с предлогом да се жалба Тужиоца за ратне злочине одбије као неоснована и првостепена пресуда у односу на оптуженог Александра Вукова, којом је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело, потврди.

Тужилац за ратне злочине поднеском Кт.Р.С. 3/05 од 12.10.2007. године предложио је да се уважи жалба Тужилаштва за ратне злочине и првостепена пресуда у осуђујућем делу у односу на оптужене Перу Петрашевића и Александра Медића преиначи у погледу одлуке о казни, тако што ће се овим оптуженима изрећи на строже казне затвора, а да се у ослобађајућем делу, у односу на оптуженог Александра Вукова укине и врати првостепеном суду на поновно суђење, те да се жалбе бранилаца оптужених Слободана Медића, Пере Петрашевића, Александра Медића и Бранислава Медића одбију као неосноване.

Врховни суд Србије у Београду, Веће за ратне злочине одржало је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Небојше Марковића, оптужених Слободана Медића, Пере Петрашевића, Александра Медића и Бранислава Медића, те њихових бранилаца адвоката Мирослава Перковића, мр Зорана Левајца, др Жељка Фајфрића и Зорана Јеврића, а у одсуству браниоца адвоката Миломира Шалића. Размотрени су сви списи предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога Тужиоца за ратне злочине, бранилаца оптужених Слободана Медића, Пере Петрашевића, Александра Медића и Бранислава Медића, одговора на жалбу Тужиоца за ратне злочине изјављених од стране бранилаца оптужених Пере Петрашевића, Александра Медића и Александра Вукова, те мишљења Тужиоца за ратне злочине, и њихових изнетих ставова, мишљења и предлога у јавној седници већа, суд је нашао:

Првостепена пресуда, у осуђујућем делу, у односу на оптужене Слободана Медића, Перу Петрашевића и Бранислава Медића, као и у односу на ослобађајући део у односу на оптуженог Александра Вукова, не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

Не стоје ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се у жалбама бранилаца оптужених Слободана Медића и Бранислава Медића указује, као ни оне које се наводе у жалби Тужиоца за ратне злочине у односу на оптуженог Александра Вукова, нити је чињенично стање доведено у сумњу како се то наведеним жалбама бранилаца поменутих оптужених и Тужиоца за ратне злочине (за Александра Вукова) жели приказати, а како то следи:

Бранилац оптуженог Слободана Медића првостепену пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. и тачка 11. ЗКП и погрешно уврђеног чињеничног стања.

По браниоцу, првостепени суд је прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП, тако што је одлучна чињеница из оптужнице измењена у пресуди, а односи се на наредбу. Према оптужници, оптуженом Слободану Медићу је наређено од НН претпостављеног старешине из Војске Републике Српске, у чијем саставу је дејствовала јединица «Шкорпиони», да лиши живота наведена лица која су

доведена из Сребренице, те је он наредио оптуженом Пери Петрашевићу и другима да то ураде, а у изреци пресуде се наводи да је Слободан Медић наредио стрељање заробљених цивила. Дакле, по жалби, оптужница терети оптуженог Слободана Медића да је примио и пренео наредбу о стрељању од НН старешина Војске Републике Српске, а по изреци пресуде оптужени је доносилац такве одлуке и наредбе. На овакав начин, истиче се у жалби, првостепени суд је повредио и објективни и субјективни идентитет оптужбе.

Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине, налази да правилним тумачењем садржине наведене оптужнице јасно произилази да је Слободан Медић, лично, као командант јединице «Шкорпиони», дакле, директни и непосредни старешина, наредио својим војницима и то оним који су били у саставу његовог обезбеђења, као и Браниславу Медићу, да стрељају заробљене цивиле и да је тај део оптужнице, као најбитнији, садржан у изреци пресуде. Изостављањем у пресуди дела из оптужнице о томе да је овом оптуженом наређено од НН претпостављеног старешине из Војске Републике Српске у чијем саставу је деловала јединица «Шкорпиони» да лише живота наведене цивиле, не представљају прекорачење оптужбе, јер је тако измењени опис остао у границама суштине дела описаног у оптужници о томе да је наредбу о стрељању цивила донео и издао оптужени Слободан Медић, као командант, својим војницима, који су је извршили, што је у току поступка утврђено и показује се неспорним. Стога се не ради о примању и преношењу наредбе од стране овог оптуженог на начин како се то жалбом његовог браниоца жели приказати, нити се ради о одлучној чињеници из оптужнице која је у пресуди изостављена.

Даље, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, по жалби браниоца оптуженог Слободана Медића, састоји се у неразумљивости изреке, противречности самој себи и разлозима.

Неразумљивост изреке, по жалби, састоји се у томе што се не зна под чијом је непосредном командом била Јединица «Шкорпиони», у разлозима то је Војска Републике Српске, а у изреци се наводи Војска Републике Српске Крајине, нити се из изреке може закључити статус заробљених лица, јер не наводи да су цивиле, а то је од значаја за правну квалификацију кривичног дела.

По налажењу другостепеног суда Веће за ратне злочине, не ради се о неразумљивости изреке, јер се у истој наводи да је паравојна јединица «Шкорпиони» војно деловала у саставу «Војске Републике Српске Крајине», што је неспорно, а под чијом је непосредном командом била, у изреци се и не помиње. Такође, је неспорно да су стрељана заробљена лица цивиле, о чему се у побијаној пресуди исцрпено образлаже на страни 97 и 98 образложења, па изостављањем у изреци речи: «цивиле», исту не чини нејасном нити противречном са разлозима, нити се тиме доводи у сумњу правна квалификација кривичног дела у питању.

Бранилац оптуженог Слободана Медића у жалби, жели приказати да је изрека пресуде противречна сама себи тако што садржај изреке рашчлањује по

лицама А, Б и Ц, образлажући сваку од њих, а потом закључује да из описа под А произилази да ИИ припадници јединице од којих су неки познати под надимцима учествују директно у радњи извршења заједно са осталим припадницима јединице, из описа под Б произилази да је оптужени Слободан Медић наредио само петорици наведених лица укључујући и оптуженог Александра Медића да изврши стрељање, док опис под Ц уноси конфузију, тако да по браниоцу, произилази да у лишавању живота учествују само четворица, а остала неидентификована лица заједно са оптуженим Александром Медићем чувајући стражу помажу осталима да исти не побегну.

Међутим, по налажењу овога суда, изрека пресуде није противречна самој себи нити је конфузна, у истој је јасно наведено ко је наредио стрељање заробљених лица, ко је учествовао у радњи извршења – егзекуције, и колико лица је учествовало у радњи помагања, уз образложење на страни 77 став један побијане пресуде, па напред наведени наводи у жалби, представљају произвољу анализу и мишљење браниоца оптуженог Слободана Медића.

Суштина жалбе браниоца оптуженог Слободана Медића којом се првостепена пресуда побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, своди се на паушалну оцену исказа оптужених Пере Петрашевића, Александра Медића, који своје изјаве током поступка мењају, директно теретећи оптуженог Слободана Медића да је наредио стрељање цивила. При томе се истиче да су поменути имали разлоге за то, а посебно оптужени Перо Петрашевић који је у потпуности признао своју кривицу, јер њихове исказе највише компромитује обелодањени снимак егзекуције на којем се они виде, због чега су у каснијем току поступка суђења оптужени Перо Петрашевић и Александар Медић усагласили одбране како би минимизирали своју улогу, а при томе суд не верује оптуженом Браниславу Медићу да није чуо наредбу. При томе се цитирају искази наведених у поступку истраге када се они неодређено и несигурно изјашњавају о томе да ли је наредбу за стрељање издао оптужени Слободан Медић, да ли су је чули и коме је била упућена, доста се тога не сећају, спавали су, не сећају се војника који су их будили и друго. Међутим, по жалби првостепени суд те исказе не прихвата и не образлаже их нити отклања њихове противречности у исказима. По браниоцу, потребно је анализирати исказ сведока Слободана Стојковића, он предузима све радње, он режира егзекуцију, он признаје да је снимао све слободно на линији, па је неоснована тврдња да му је све то наредио Слободан Медић. Стога је поменути сведок због свог учешћа у критичном догађају морао бити оптужен у својству помагача, али се то није десило.

Даље се у жалби наводи да је нелогично то што се убијају цивили по наредби команданта, а да нико не зна, нити пита истог одакле су ти људи доведени, нити суд то утврђује. Коментарише се и то, да се исказ сведока Томислава Ковача није у довољној мери ценио, који је говорио о приликама на ратишту, да је јединица непосредно била под командом бригаде Војске Републике Српске, да је била општа конфузија и друго.

Чињенично стање у побијаној пресуди, у односу на оптуженог Слободана Медића, правилно је утврђено и по налажењу Врховног суда Србије Већа за ратне злочине, жалбом браниоца овог оптуженог није доведено у сумњу.

Пре свега, како то утврђује првостепени суд, а не пориче ни један од оптужених и саслушаних сведока, оптужени Слободан Медић био је командант јединице «Шкорпиони» која је у време ратних збивања била у саставу Војске Републике Српске Крајине, те је та војна јединица била позната по дисциплини у погледу ауторитета њеног команданта Слободана Медића и војника који су извршавали његове наредбе. Даље се правилно утврђује да је сваку важну одлуку доносио искључиво оптужени Слободан Медић и да уместо њега или пак без његовог знања, то није могло нико други да уради. Ове чињенице потврђују, не само оптужени Перо Петрашевић, Александар Медић и сведок Слободан Стојковић, чије исказе жалба не прихвата, већ и остали оптужени и бројни сведоци који су током поступка саслушани.

Зато је, и по налажењу овога суда, неприхватљива, нелогична и неубедљива одбрана оптуженог Слободана Медића, да је егзекуција могла бити обављена и без његовог знања, односно да је неко други из јединице могао да прими оваку наредбу од неког претпостављеног из Војске Републике Српске и да је евентуално спроведе без обавезе да њега обавести. Оваква одбрана овог оптуженог демантована је исказима оптужених Пере Петрашевића, Александра Медића и саслушаних сведока, бивших припадника Јединице «Шкорпиони», Радослава Олујића, Бранислава Вучевновића, сведока «А», Душка Косановића, Ђуре Опачића, Петра Дмитровића, Дамира Хована, Слободана Стојковића који наводе да је само Слободан Медић издавао наредбе и да није познато да је ико икада донео неку важну одлуку уместо њега или да он о томе није био обавештен (страна 78 и 79 образложења пресуде). Изјава сведока Радослава Олујића, да је Слободан Медић доносио све одлуке и наредбе у Јединици и да је био алфа и омега у Јединици, илуструје улогу оптуженог, резимира исказе осталих сведока и потврђује чињеницу да је Слободан Медић био искључиви наредбодавац посебно када су у питању значајне одлуке, као што је и ова да се изврши стрељање цивила. Стога је неприхватљива одбрана оптуженог Слободана Медића да он то није учинио и да је такву наредбу могао издати неко други.

Нема разлога непоклонити веру исказу оптуженог Пере Петрашевића који је изричит у тврдњи, чак и при суочењу са оптуженим Слободаном Медићем, да је исти наредио стрељање шесторице цивила, обративши се њему, и поверивши извршење те наредбе најоданијим саборцима који су чинили његово лично обезбеђење, тако што су Перо Петрашевић, Милорад Момић и Слободан Давидовић, као и Бранислав Медић с којим је био оптужени у блиским родбинским односима и у њега имао велико поверење и стрељали шесторицу цивила.

О томе, да је поступио по наредби Слободана Медића, потврдио је и оптужени Александар Медић, наводећи да је чуо командантове речи да се иде по њега «Жару». Ако се има у виду и чињеница да наредба за стрељање није издата

од стране других лица из Војске Републике Српске, уз образложења о томе дато на страни 107 пресуде, онда се тврдња у жалби браниоца да оптужени Слободан Медић такву наредбу није издао, показује неоснованом.

Остали наводи у жалби о томе да су искази оптужених Пере Петрашевића и Александра Медића дати у истрази несигурни, да су они имали разлог бранећи себе да оптуже Слободана Медића, затим довођење у сумњу исказе сведока Стојковића у погледу слободе његовог снимања егzekуције, незнања оптужених одакле су заробљеници доведени и друго нису од утицаја на утврђено чињенично стање о томе да је наредбу за стрељање цивила донео и издао оптужени Слободан Медић.

У жалби бранилаца оптуженог Бранислава Медића указује се на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и тачка 11. ЗКП, те оних из члана 368. став 2. ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тако се истиче да је пресуда састављена од многобројних делова који не чине целину, а затим се наводи шта је све у изреци нетачно: - да се не ради о припадницима паравојне формације под називом «Шкорпиони» већ о припадницима Јединице која је била у саставу Вуковарског корпуса Војске Републике Српске Крајине уз детаљно образложење од формирања до деловања исте на подручју Републике Српске у Трнову; - да оптужени Слободан Медић није наредио оптуженом Браниславу Медићу и осталима да стрељају заробљена лица јер је исти механичар и возач камиона, па је нелогично да њему такву наредбу да поред 150 војника у Јединици; - да оптужени Бранислав Медић није никада стрељао јер да за то нема доказа; - да нема доказа да су лешеве поливени бензином и спаљени; - да се помињу само заробљена лица, а не и цивили што доводи у сумњу правну квалификацију кривичног дела по члану 142. став 1. КЗ СРЈ, а при томе је, по браниоцима, доказано да су то били заробљени муслимански војници међу којима није било деча, већ малолетника који могу бити војни обвезници и знају да пуцају.

Даље се у жалби помиње Амор Машовић, који, по браниоцима, није члан Међународне комисије за нестале, није саслушан као сведок већ као вештак, који саботира рад Државне комисије Босне и Херцеговине, не зна много о ДНК анализама а на основу његове изјаве утврђен је идентитет лица из оптужнице мада је потврђена идентификација само за два лица, чиме је доведен у сумњу идентитет оштећених лица наведених у изреци пресуде.

Такође, по жалби бранилаца овог оптуженог, приговара се изведеном доказу - извештају Министарства одбране Републике Хрватске од 18.08.2006. године, чији је садржај споран уз примедбу да податке о Јединици «Шкорпиони» не може да да Војска Републике Хрватске која није боравила на подручју где се налазила наведена јединица.

Даље, по браниоцу, видео касета не може бити доказ у поступку, јер није оригинална већ је копија копије будући да је прерађивана, поједини делови избацивани и убацивани, постоји манипулација јер тон не прати слику, а такође ни налаз вештака неуропсихијатра др Миодрага Благојевића не може бити доказ у поступку јер вештак није прочитао списе предмета, што све чини битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

Затим се у жалби наводи да је чињенично стање погрешно и нетачно утврђено, јер се заснива само на исказима сведока Пере Петрашевића и Александра Медића, а не на исказу Бранислава Медића који је једини суду објаснио сва спорна питања, уз понављање у жалби одбране овог оптуженог и тврдње да оптужени Слободан Медић није издао наредбу за стрељање цивила, нити је то рекао Браниславу Медићу који није стрељао исте, да се из одбране оптуженог Бранислава да закључити да се радило о заробљеним Муслиманским војницима и неуспелој размени за заробљене Србе, због чега је неко наредио да се ти заробљеници стрељају, те да је у питању класични ратни ексцес. Затим, по браниоцима, неприхватљив је и налаз вештака неуропсихијатра о урачунљивости оптуженог, јер вештак није упознат са списима предмета, па се предлаже ново вештачење овог оптуженог тако што ће се вештак упознати са предметом и дуже посматрати овог оптуженог. Поред тога, ради правилности утврђеног чињеничног стања одбрана предлаже да се одреди вештачење преко тима вештака о стању колективне агресивности учесника у ратним догађајима у БиХ и другим ратиштима са посебном анализом утицаја колективне агресивности на психофизичко стање свести и воље оптужених у време критичног догађаја, да се саслуша Наташа Кандић на околности прибављене спорне касете, као и други докази предложени у току поступка. И на крају, браниоци су се осврнули на неке историјске чињенице изнете у пресуди, износећи лични став о томе.

Врховни суд, Веће за ратне злочине, налази да су наводи жалбе бранилаца оптуженог Бранислава Медића, којима се указује на постојање напред наведених битних повреда одредаба кривичног поступка, неосновани.

Побијана пресуда је разумљива, јасно образложена и чини јединствену целину, наводи у изреци су у сагласности са разлозима и доказима садржаним у списима, дати су ваљани разлози о свим одлучним чињеницама и право на одбрану оптуженог није повређено.

Стога, не ради се о нетачним чињеницама из изреке пресуде, како се то жалбом жели приказати, јер су о паравојној формацији Јединице «Шкорпиони» дати разлози у делу под 13. 4 резимирани на страни 93 став последњи образложења, а из утврђеног чињеничног стања заснованог на исказима других оптужених Пере Петрашевића и Александра Медића, бројних сведока, вештака и других материјалних доказа утврђено је да се наредба оптуженог Слободана Медића ради стрељања цивила односила и на оптуженог Бранислава Медића, који је и учествовао у извршењу исте, да су у питању заробљени цивили међу којима је било и малолетних (страна 78 и 79 образложења) а не заробљени

муслимански војници односно ратни заробљеници (страна 98 став један образложења пресуде).

Амор Машовић је саслушан у току поступка, неспоран је његов статус у погледу послова које је обављао, а идентитет оштећених утврђен је на основу ДНК-анализе, као најстручнијег и најпоузданијег начина утврђивања идентитета лица, затим, на основу препознавања жртве од стране чланова породице и родбине преко фотографија које су настале на основу видео записа саме егзекуције (део 10. оштећени страна 71 до 73 образложења). Ваља напоменути да поменути Амор Машовић, члан Експертског тима за егзекуцију и идентификацију жртава, довољно је објаснио како изгледа поступак идентификације жртава, од проналаска остатка жртве па до ДНК-анализе, затим је објаснио да се идентификација путем ДНК извештаја сматра прелиминарном, те да је коначна идентификација жртве обављена тек када породица жртве потпише записник о идентификацији, али да се потпис сматра формалношћу која зависи од тога да ли је породица жртве спремна да прихвати чињеницу да тог лица више нема. Управо, са изнетих разлога, суд је прихватио идентификацију све шесторице лица наведених у изреци пресуде без обзира да ли је потписан записник о идентификацији истих или не. При томе, суд није улазио у поступак ДНК анализе јер нема разлога у сумњу о истинитости извештаја ДНК – (страна 73 став последњи, 74, 75, и 76 образложења пресуде). Све ово што је наведено у првостепеној пресуди, а у потпуности прихвата и овај суд.

Стога су жалбени наводи бранилаца оптуженог Бранислава Медића којима се оспорава све што је навео Амор Машовић, неосновани.

Даље, подаци о Јединици «Шкорпиони» не састоји се само у извештају Министарства одбране Републике Хрватске од 18.08.2006. године, који је по суду регуларан (страна 90 став последњи) већ и на другим прибављеним извештајима, исказима сведока и друго о чему је објашњено на страни 88 до 93 образложења пресуде које разлоге прихвата и суд другог степена.

Правилно је првостепени суд, као доказ у поступку, прихватио снимак са ХВС-касете, која је вештачена од стране вештака Слободана Јовичића и који је у закључку и мишљењу од 24.11.2006. године навео да нема било каквих интервенција на видео и аудио материјалу (страна 83 последњи став образложења пресуде), да се ради о веродостојном снимку онога што се дешавало критичном приликом, а да преснимавања са касете на касету нису изменила садржину снимка, већ су евентуално утицала на квалитет слике и звука, не мењајући при томе садржину истог. Будући да се не ради о оригиналној касети, вештак је навео да се преснимавање може вршити и са неоригиналне касете уколико се врши одговарајућим техничким средствима којима се рукује коректно, те да на вештаченој касети нема ефеката манипулације. О истинитости снимка егзекуције приказаног са спорне касете изјаснили су се и оптужени Перо Петрашевић и Александар Медић, а посебно сведок Слободан Стојковић који је био и сниматељ (страна 83 и 84 образложења).

Стога је неприхватљив навод у жалби бранилаца да се ради о касети која је копија копије насталој преснимавањем, која је манипулација, те да иста не може бити доказ у поступку.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање и о томе дао оцену одбране оптуженог Бранислава Медића, оптуженог Пере Петрашевића и Александра Медића, те других доказа као и чињеница виђених на снимку егзекуције цивила.

Наиме, неприхватљива је одбрана оптуженог Бранислава Медића да није знао ко је издао наредбу на стрељање цивила, те да исту није издао Слободан Медић, да је он само био присутан у близини викендице, али да није пуцао ни ту ни на ливади у цивиле, јер је демантована одбранама оптужених Пере Петрашевића и Александра Медића, исказом сведока Слободана Стојковића и снимком егзекуције. Наиме, репродукцијом видео касете на којој се налази спорни снимак, утврђено је да се оптужени Медић Бранислав на ливади налази и поред оптуженог Пере Петрашевића и то лево од њега, да држи пушку уперену у једног од заробљеника који стоји наспрам њега, потом из исте пуца у њега, при чему је јасно видљив траг барутног дима и чује се пуцањ настао приликом испаливања из његове пушке, као и то да заробљених пада погођен пуцњима. Такође у кадру који ће уследити након пуцања на ливади, види се да Бранислав Медић мења оквир од пушке, што недвосмислено указује на чињеницу да је претходно потрошен и чини неприхватљивом одбрану истог да му је у пушци остало онолико метака колико је имао по доласку на место егзекуције. Такође, недоследности у исказу оптуженог Бранислава Медића где тврди да није испалио ни један метак већ се само налазио на лицу места, образложено је на страни 82 став последњи уз предочавање исказа Пере Петрашевића, а из снимка такође се закључује да је тек након тога када се већ сви присутни повлаче са места догађаја Бранислав Медић је изјавио да има још три метка, а потом се чују испалиени хици при чему се не види у ком правцу су хици испалиени.

О урачунљивости оптуженог Бранислава Медића и других оптужених изјаснио се вештак неуропсихијатар др Миодраг Благојевић и о томе дао налаз и мишљење, а саслушан на главном претресу дана 31.01.2007. године изјавио је да у свему остаје при писменом налазу и мишљењу те додао да је његов задатак био да утврди урачунљивост оптужених у време извршења кривичног дела, те да је на основу података које је имао, а пре свега података о кривичном делу које се оптуженима ставља на терет и разговором и прегледом оптужених па при томе и Бранислава Медића дао своје мишљење. Стога, овако дат налаз вештака и по налажењу овога суда је потпуно валидан и није доведен у сумњу наводима у жалби бранилаца оптужених којима се оспорава исти уз коментар да вештак није прегледао спис предмета приликом давања налаза и са захтевом да одреди друго вештачење што по налажењу овога суда се показује сувишним.

Предлози у жалби бранилаца оптуженог Бранислава Медића ради извођења нових доказа, истицани су и у току поступка, па су у побијаној пресуди на страни 115 став један, два и три сасвим разложно од стране

првостепеног суда одбијени уз образложење зашто је то учињено, што у свему прихвата и овај суд, због чега су жалбени наводи у том делу неосновани.

Остали наводи у жалбама бранилаца оптужених Слободана Медића и Бранислава Медића који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање нису од значаја за исход кривичног поступка. Такође, без значаја су и примедбе у жалби браниоца оптуженог Слободана Медића о томе да је током суђења на телевизији «Б 92» стално вршено снимање и коментар о деловању Војне јединице «Шкорпиони», као и они наведени у жалби бранилаца оптуженог Бранислава Медића где се приговара председнику већа првостепеног суда о начину вођења поступка, те утицаја Фонда за хуманитарно право на суд и тужилаштво у вези вођења кривичног поступка против поменутих оптужених.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању, тако и оних које се тичу психичког односа оптужених Слободана Медића и Бранислава Медића према учињеном делу, потпуно је и правилно утврђено, а квалификацијом дела по члану 142. став 1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗ СРЈ и закон је правилно примењен о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози на страни 100 став последњи образложења које у свему прихвата и овај суд.

Када су у питању одлуке о казнама које су изречене оптуженима Слободану Медићу, Браниславу Медићу и Пери Петрашевићу, Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине налази:

Будући да жалба браниоца изјављена у корист оптуженог Слободана Медића, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, то је Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине у односу на оптуженог Слободана Медића испитао првостепену пресуду и у овом делу.

При томе, другостепени суд у Већу за ратне злочине налази да изрицање максималне казне затвора оптуженом Слободану Медићу у трајању од 20-двадесет година са урачунавањем времена проведеног у притвору јесте једино могућа и правична одлука када је у питању овај оптужени. Ово стога, што је оптужени Слободан Медић, као командант Јединице «Шкорпиони» наредио стрељање цивилног становиштва по чијој наредби је исто извршено, те да такве наредбе од стране овог оптуженог није било, цивили, њих укупно 6, остали би живи. Ако се при томе има у виду да ти цивили, међу којима је било и малолетних лица, ничим нису допринели тако тешкој одлуци коју је донео оптужени - наредби да буду стрељани, онда је одлука првостепеног суда о изрицању максималне казне затвора оправдана и на закону заснована, без могућности изрицања блаже казне затвора чиме се не би могла постићи сврха кажвања у односу на оптуженог Слободана Медића. Јер, животи шест лица и то цивила, који су убијени, посебно они који нису стигли да постану ни пунолетни, ненадокнадиви су, тим пре што су били недужни и у датим

Одговарајућим начинима нису могли утицати да се наредба о њиховом стрељању измени. Они су имали право на живот који им је суровом и неправичном одлуком једног лица, а овде оптуженог Слободана Медића, ускраћен. Стога је очигледно, да други разлози, па ни они који се тичу породичних прилика овог оптуженог, ратних услова и функције коју је имао као командант Војне јединице којом је руководио, не могу утицати на изрицање блаже казне од оне изречене првостепеном пресудом.

Зато, имајући у виду све наведено, Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине, истиче да је у односу на оптуженог Слободана Медића, као најодговорнијег саизвршиоца, наредбодавца за извршење најтежег задатка, стрељања шест цивила, изречена казна затвора у трајању од 20-двадест година у коју му је урачунато и време проведено у притвору, једино могућа, те да се само максималном казном затвора може донекле ублажити бол породица покојних и поштовање према настрадалим лицима.

Када је у питању оптужени Бранислав Медић, Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине налази да је жалба бранилаца овог оптуженог у погледу одлуке о изреченој казни затвора основана.

Наиме, и по налажењу овога суда, улога и значај овог оптуженог као извршиоца наредбе за стрељање шест цивила издате од стране оптуженог Слободана Медића, није већа нити значајнија у односу на остале извршиоце који су заједно са њим учествовали у стрељању тих лица, због чега је, по налажењу овога суда, првостепени суд преценио значај дат отежавајућим околностима, па је изречена казна затвора од 20-двадест година престога, како то наводе и браниоци овог оптуженог.

Пре свега, делатност оптуженог Бранислава Медића у радњи извршења кривичног дела у питању мањег је значаја од оне коју је предузео оптужени Слободан Медић, будући да је он издао наредбу за стрељање, да такве наредбе није било шест цивила би били сада живи. Ова чињеница је од значаја при одмеравању и индивидуализацији казне затвора у односу на друге оптужене, па и оптуженог Бранислава Медића, која је престога.

Стога, уз прихватање олакшавајућих околности које се тичу раније неосуђиваности оптуженог Бранислава Медића, те његових личних и породичних прилика, оптужени је ожењен и има децу, али отежавајућих које се осим поступања по наређењу и извршењу стрељања шест особа од којих су неколико малолетних, састоји и у нехуманом понашању овог оптуженог, али и других оптужених према цивилима, како је то наведено на страни 118. став 1. образложења пресуде, то овај суд налази да је изрицање исте казне затвора од 20-двадест година овом оптуженом, као и оптуженом Слободану Медићу као наредбодавцу и најодговорнијем у овом случају, у односу на оптуженог Бранислава Медића престога.

Зато је другостепени суд у Већу за ратне злочине уважењем жалбе бранилаца оптуженог Бранислава Меднића, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни, те имајући у виду све напред наведено, оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 15-петнаест година са урачунавањем времена које је провео у притвору, налазећи да је овако изречена казна довољна и нужна за остваривање сврхе кажњавања.

Испитујући одлуку о казни која се жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца оптуженог Пере Петрашевића доводи у сумњу, Врховни суд, Веће за ратне злочине налази да су исте неосноване.

Тако се у жалби Тужиоца за ратне злочине наводи да је суд пропустио да на правилан начин оцени отежавајуће околности: да су приликом извршења кривичног дела лишени живота млади људи од којих су троје били малолетни, да они нису дали повода за извршење кривичног дела, да су оптужени па и Перо Петрашевић нељудски поступали према заробљеним цивилима тако што су их пре стрељања тукли, вређали, ускраћивали им воду радећи све то у веселој и опуштеној атмосфери о чему сведоче искази појединих оштећених, да су сви оптужени, па и овај, пре него што су били оштећени лишени живота имали ниске побуде при извршењу кривичног дела јер су прикривали злочин у Сребреници уз настојање да се образложењем оваквог става Тужиоца ово оправда. Затим да се из четири приложене фотографије види безобзирно и сурово понашање оптуженог Пере Петрашевића који једини носи црну униформу и црну капу, те ногом удара и шутира преко леђа и по глави оштећене.

Жалбом браниоца оптуженог Пере Петрашевића указује се на постојање олакшавајућих околности које суд уопште није ценио, а које се тичу тога да се оптужени Перо Петрашевић у датој ситуацији фактички сам предао надлежним државним органима чиме је доживео својеврсно олакшање, да је у потпуности признао своје лично учешће у извршењу кривичног дела и одлучио да говори истину, чиме је највише теретио себе, а друге само у мери колико је то истинољубивост тражила од њега, да је у датим ратним условима извршавао наређење претпостављеног старешине команданта јединице којој је припадао, да је био носилац значке примерног војника ондашње ЈНА. Даље се истиче, да олакшавајуће околности наведене у првостепеној пресуди, а које се у жалби браниоца понављају, првостепени суд није у довољној мери ценио. У одговору на жалбу Тужиоца за ратне злочине бранилац оптуженог Пере Петрашевића жели указати на неоснованост изнетих тврдњи у тужиочевој жалби.

Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине налази да је првостепени суд правилно оценио све олакшавајуће и отежавајуће околности у односу на оптуженог Перу Петрашевића о чему су дати разлози на страни 116 образложења пресуде. Осим потпуног признања оптуженог које се односи на радње које су му оптужницом стављене на терет, он је на искрен и уверљив начин изразио кајање и жаљење због личног учешћа у извршењу кривичног дела, како пред првостепеним судом, тако и према породицама убијених и на крају у седници већа другостепеног суда позивајући и друге оптужене да говоре истину и признају

шта су учинили, те је изразио и извињење и кајање. Тако је овај оптужени својим признањем допринео утврђивању чињеничног стања које се тиче не само његове делатности у целом догађају већ и осталих оптужених, а цењене су и личне и породичне прилике оптуженог, ранији живот са освртом да је он био друштвено активан члан, како због учешћа у активностима Шаранке Федерације, тако и других активности о којима је суд имао сазнања, а сада се понављају у жалби његовог браниоца (заштити од малтретирања муслиманске породице на Петровој Гори, те друга признања која је добио раније). Такође, првостепени суд је ценио и отежавајуће околности које се тичу понашања свих оптужених, па и овог, у погледу њиховог нехуманог опхођења према оштећенима, а пре извршења радње стрељања.

Оценом, дакле, свих ових околности и по налажењу овога суда, осуда оптуженог Пера Петрашевића на казну затвора у трајању од 13-тринаест година са урачунавањем времена проведеног у притвору – правилна је и њоме се једино може постићи сврха кажњавања.

Стога се супротни жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине са предлогом изрицања најстроже казне затвора, показују неоснованим. Јер, наводи у жалби Тужиоца за ратне злочине о томе да се на фотографијама види овај оптужени како на описани начин мучи оштећене, јесу чињенице које су суду биле у току поступка познате, па тиме и цењене приликом одмеравања казне затвора, а опаска тужиоца да су постојале ниске побуде при извршењу кривичног дела садржане у прикривању злочина у Сребреници, неосноване су, јер, у току кривичног поступка није утврђено да се ради о егзекуцији цивила из Сребренице који су били заробљени. Такође, овај суд налази да је и предлог у жалби браниоца оптуженог за изрицање блаже казне неоснован, а неприхватљива је и тврдња одбране да суд није ценио чињенице да се оптужени Пера Петрашевић сам пријавио полицији и друге чињенице које су заправо цењене приликом одмеравања казне.

Када је у питању оптужени Александар Вуков, Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине налази да су жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине у односу на овог оптуженог неосновани.

Првостепена пресуда у односу на оптуженог Александра Вукова, не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка јер разлози дати у истој нису противречни изведеним доказима, па је правилном оценом изведених доказа првостепени суд нашао да није доказано да је оптужени Александар Вуков извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у помагању на начин описан у изреци пресуде због чега је и ослобођен од оптужбе.

Наиме, из одбране оптуженог Пера Петрашевића, оптуженог Александра Медића и исказа сведока Слободана Стојковића, као и прегледом видео снимка ХВС касете, који се односи на егзекуцију, те оценом целог следа догађаја, правилно првостепени суд налази да се није могло утврдити да је оптужени

Александар Вуков на било који начин показивао и говорио оптуженом Перо Петрашевићу где ће се извршити егзекуција заробљеника, нити има доказа да је оптужени Вуков наредио својим војницима који су са њим сишли са линије да осталим оптуженима помогну у егзекуцији заробљених цивила.

Напротив, оптужени Перо Петрашевић и Александар Медић у одбранама наводе да је након одласка Александра Вукова, оптужени Перо Петрашевић сам кренуо у разгледање терена како би пронашао погодно место за извршење егзекуције која је и обављена када је дошао камион којим је управљао Бранислав Медић и када је донео батерије. Стога је неприхватљив жалбени навод тужиоца да размак времена између доласка камиона са заробљеницима на место где су искрцани и повратка камиона из базе где се ишло по батерију потребну за камеру представља чекање оптуженог Александра Вукова, који као командант извиђачког вода једини познаје ту територију и одређује место где ће се извршити егзекуција.

Разговор између оптуженог Александра Вукова и Пера Петрашевића нико од присутних није чуо, па тврдња оптуженог Вукова да је сишао са линије да би преузео пошилку која садржи храну и муницију, а што потврђује и оптужени Перо Петрашевић, да је о томе разговарао са Вуковим, не доводи у сумњу закључак суда о прихватању ових чињеница, јер других доказа који се указују у жалби Тужиоца за ратне злочине нема (страна 120 став пет образложења пресуде). С тим у вези, неоснован је навод у жалби да се шифра «пакет» односи на заробљенике и да је Вуков знао да се они требају стрељати.

На страни 121. став један образложења пресуде дати су разлози о томе зашто су по одласку Вукова остали на лицу места извиђачи који су дошли са њим, па се неосновано у жалби тужиоца наводи да им је једино Вуков могао наредити да они остану и заједно са осталима учествују у егзекуцији оштећених, јер за то не постоје докази.

Према томе, одлука првостепеног суда којом је оптужени Александар Вуков, због недостатка доказа ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у помагању, правилна је и на закону заснована.

Зато се разлози у жалби Тужиоца за ратне злочине којима се жели приказати да је анализом изведених доказа утврђено учешће оптуженог Александра Вукова у извршењу кривичног дела у питању на начин описан у изреци измењене оптужнице и то тако што је оптужени Вуков добио наредбу од оптуженог Слободана Медића да «сиђе доле пакет», што је значило да сиђе по заробљенике, да је Вуков поступио по наредби и са тројицом извиђача дошао до заробљених лица где су га чекали оптужени Перо Петрашевић, Бранислав Медић, Александар Медић и други, да је оптужени Вуков указао оптуженом Петрашевићу где треба да се обави ликвидација и наредио извиђачима који су са њим дошли да ту остану и учествују у стрељању заробљеника, што су ови учинили заједно са осталим оптуженим припадницима обезбеђења оптуженог

Слободана Медића, те да је оптужени Перо Петрашевић након обављеног задатка саопштио команданту Слободану Медићу да су «пакети ликвидирани» - неосновани, јер су засновани на индицијама, а не на доказима, како је то правилно утврдио првостепени суд, а што у свему прихвата и овај суд.

Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине налази да првостепена пресуда у односу на оптуженог Александра Медића садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер су разлози у погледу психичког односа оптуженог Александра Медића према радњама помагања у извршењу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва који му се изреком пресуде стављају на терет, у знатној мери противречни, што пресуду у односу на овог оптуженог чини нејасном.

Ово из следећих разлога:

Најпре, ваља напоменути у чему се састоји радња помагања окривљеног у извршењу кривичног дела у питању. У побијаној пресуди на страни 101. став четири образложења наводи се да је оптужени Александар Медић «...извршио ово кривично дело у помагању тако што је заједно са осталим оптуженима спровео заробљена лица до места где је касније извршена егзекуција, са пушком у руци био на лицу места, те својим присуством допринео остваривању кривичног дела, чувајући стражу да ова лица не побегну. Ова радња коју је предузео оптужени Александар Медић - чување страже, јесте радња помагања.» А на страни 102 став један образложења се истиче «допринос код помагања мора бити у узрочној вези са извршеним кривичним делом, према томе, чињеница да се оптужени Александар Медић налази на месту егзекуције, да чувајући стражу присуствује убијању цивилних лица од стране оптуженог Пера Петрашевића, оптуженог Бранислава Медића и других са аутоматском пушком у руци у потпуности остварује радњу помагања.»

Затим се на страни 105 став пет образложења првостепене пресуде наводи да је у односу на оптуженог Александра Медића постојао директан умишљај који се објашњава овако: «ово стога што је приликом извршења овог кривичног дела у помагању његова свест обухватала све битне елементе бића кривичног дела, он је био свестан да тиме што стоји наоружан и чува стражу поред осталих лица која пуцају извршавају кривично дело, он доприноси извршењу кривичног дела, а такође он је био свестан и последице која ће наступити и он такву последицу и хоће.»

Међутим на страни 117 став један образложења пресуде наводи се: «...суд је имао у виду чињеницу да спорном приликом, иако је имао код себе аутоматску пушку, није пуцао у заробљенике (односи се на оптуженог Александра Медића), а да су то остали, који су за то и оглашени кривим, то и чинили, изражавајући на овај начин, како и сам оптужени у својој одбрани наводи, свој став у односу на ову целу ситуацију и кривично дело.»

Потом се на страни 117 став два образложења наставља: «тима што оптужени Александар Медић из своје слободне воље није пуцао и никога није убио, показао је... своју одлуку и свој став према овом кривичном делу и догађају, јер у случају да су се и остали оптужени понашали на овај начин, што значи да нису пуцали, нико не би био убијен и оштећени би били живи.»

Према томе, следствено свему напред наведеном јасно произлази да су разлози у погледу психичког односа оптуженог Александра Медића према радња помагања у извршењу кривичног дела у питању дати на страни 105 став пет образложења пресуде у супротности са разлозима датим у том погледу на страни 117 став један и два образложења, па остаје нејасно да ли је оптужени Александар Медић био свестан или не да радњом помагања на начин описан на страни 101 став четири и страни 102 став 1. образложења пресуде доприноси извршењу кривичног дела, пуцању и стрелјању заробљених цивила од стране других оптужених и да ли је такву последицу хтео или не, што представља апсолутно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка II. ЗКП.

Осим тога, чување страже од стране оптуженог Александра Медића да лица која требају бити стрелјана не побегну, означене као радња помагања овог оптуженог у извршењу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва (страна 101 став четири образложења) у супротности је са разлозима наведеним на страни 105 став последњи образложења у делу где се наводи да је територија где се заробљена лица воде и налазе у тим условима била безбедна за ту јединицу, па остаје нејасно да ли је у таквој ситуацији и под таквим околностима чување страже од стране оптуженог Александра Медића да заробљена лица која су се налазила на земљи и била окружена осталим војницима била у могућности да побегну.

Налазећи да је првостепена пресуда у односу на оптуженог Александра Медића због описаних недостатака који представљају битну повреду одредаба кривичног поступка морала у том делу бити укинута, то је Врховни суд Србије. Веће за ратне злочине, уз уважавање жалбе браниоца овог оптуженог одлучно као у изреци ове пресуде по тачком III.

У поновљеном поступку првостепенни суд ће отклонити битне повреду одредаба кривичног поступка, а затим ће, при чињеници да се оптужени брани да није хтео да пуца у заробљене цивиле и да се није усагласио са радњама осталих оптужених који су извршили убиство шест цивила, објективно присуство оптуженог Александра Медића на лицу места оценити у складу са обавезама и задацима овог оптуженог у оквиру јединице да ли је оптужени имао избора у смислу напуштања јединице у којој се налазио, да ли је могао с обзиром на комплету ситуацију да се ограда од свега тога и друго, након чега ће бити у могућности да донесе правилну одлуку о томе да ли је оптужени Александар Медић помагао у извршењу кривичног дела у питању, или је његова делатност у том погледу изостала.

Будући да је првостепена пресуда у односу на оптуженог Александра Медића укинута због напред наведених битних повреда одредаба кривичног поступка, то жалба његовог бранноца у осталом делу, као и жалба Тужиоца за ратне злочине изјављена због одлуке о казни, за сада нису могле бити испитане.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд Србије, Веће за ратне злочине одлучио је као у изреци ове пресуде и то под тачком I, у смислу члана 388. ЗКП, под тачком II, у смислу члана 391. став 1. ЗКП, а у односу на тачку III у смислу члана 389. став 1. ЗКП.

Записничар,
Свјетлана Николић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

сђ

Потврђује се, да је ова фотокопија истоветна са својим изворником - преписом, који се састоји од 19 стране.

Исправа са које је извршено фотокопирање налази се код овог Суда у предмету

K. B. 6/05
.....
Такса из Тар. бр. 22 Закона о републичким судским таксама најмања је и поштомена.

ОКРУЖНИ СУД - ВЕВЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
У Београду, 07.05.2009. 20 год.

Секретар суда
[Signature]